

Jong belegen

MIJMERING

Morgen word ik achtenvijftig. Tegen de zestig zei iemand laatst.

Ooit werd ik dertien, vijftentwintig, tweeënveertig, het maakte me niet zoveel uit. Als iemand aan me vraagt hou oud ik ben, zeg ik nooit 'wat denk je' maar kom ik rond voor mijn leeftijd uit.

Dertig worden vond ik moeilijk. Ik verloor voor mijn gevoel het 'excuus van mijn jeugd'. Veertig en vijftig zeiden me weinig, ik vermoed dat ik bij zestig wel even zal moeten slikken.

in de vijfde klas had ik een lerares van tweeëntwintig. Misschien kwam het ook door de autoriteit die ze als leerkracht – toen nog – had, maar ik vond haar eigenlijk al een vrouw op leeftijd. Ik trof haar een paar straten van school eens zoenend aan met een al wat kalende man. Samen zullen ze geen vijftig zijn geweest, maar ik vond het voor mensen van die leeftijd zeer ongepast gedrag!

Hoe ouder ik word hoe jonger anderen lijken. Iemand van tweeëntwintig is in mijn ogen van nu nog een kind. Mijn vader was achtentwintig toen ik werd geboren en dat vond ik vroeger oud. Toen mijn moeder oma werd van haar eerste kleinkind - mijn dochter, ook al weer dertig - was ze tweeënvijftig; daar zit ik al zes jaar overheen! En over mijn oma's en opa's heb ik het maar niet, die waren in hun ouderdom altijd al leeftijdloos.

Hoe moet het verder met mij, op naar de zestig? Vreemd genoeg heb ik het gevoel dat ik terug tel in plaats van op. Ik voel me steeds jonger. Veel snap ik niet, veel weet ik niet, veel vergeet ik of laat ik gemakkelijk los als onbelangrijk. Ik blijf al een tijdje hangen op achtentwintig.

Marjolijn Sengers, 23 maart 2014